

[Lennart Larson.]

„Det er endvidere hensigten at indføre låneordninger for indehavere af løngirokonti svarende til de ordninger, der løbende tilbydes lønkontohavere i andre pengeinstitutter“.

Man henviser til „andre pengeinstitutter“ i bemærkningerne til det lovforslag, man fremsætter her om ændring af postloven. Ministeren må kunne forstå, at vi bliver nervøse, når vi læser noget sådant. Det må skabe præcedens for alle de bemyndigelseslove, ministeren vil søge senere hen.

Der står endvidere: Lønkontolån vil kunne ydes til en løngirokontohaver, når der i mindst 12 måneder er sket løntilskrivning på kontoen. Der kan ydes lån, der er baseret på fast opsparing på opsigelseskonto. Der beregnes stiftelsesprovision på 1 pct. af lånebeløbet. Størrelsen af beløb, der udlånes til indehavere af løngirokonti, kan variere under indflydelse af kreditpolitiske hensyn. Der kræves sikkerhed, fra det øjeblik man ikke er ansat længere. Alle disse forhold peger direkte på bankvirksomhed. Det har intet at gøre med at formidle betalinger fra den ene til den anden, hvilket er meningen med gireringsvirksomheden. Derfor er det en pengeinstitutvirksomhed, derfor er det en bankvirksomhed.

Jeg stillede en række spørgsmål til ministeren under mit første indlæg. Jeg spurgte om konsekvenserne. Jeg spurgte om, hvor store beløb det drejede sig om, hvor mange milliarder kroner ministeren regnede med at få ind over denne konto, hvilken balance der var, hvilke omkostninger der skulle dækkes. Alt sammen ting, som har noget med regeringens økonomiske forhandlinger med dette folketings politiske partier at gøre. Når SF har sat deres finanspolitiske ordfører ind i denne debat, så er det meget rimeligt. Dette er vel egentlig et PØ-forslag, det er vel egentlig et økonomi- og budgetministerforslag, det går jo langt ind i de økonomiske beregninger. Jeg spurgte ministeren, hvor ministerens habilitet var henne, når han samtidig skulle være bankdirektør og drive bankvirksomhed i konkurrence med de øvrige banker, hvoraf ganske vist ingen er bange for konkurrence. Den socialdemokratiske ordfører roste netop — modsat hr. Lütken — pengeinstitutterne og gav udtryk for, at når giroen ikke var kommet

længere, så skyldtes det, at man ikke havde forstået at tilbyde kunderne nok. Vi må have svar på en række af disse spørgsmål.

Når hr. Lütken siger, at nogen har talt om socialisering, må jeg gøre opmærksom på, at jeg har ikke gjort det, men det gør jeg nu. Der bliver talt om et lille skridt. Ministeren tager et skridt, men det er med venstre ben, socialistbenet og hr. Lütkens ben. Det er et stort socialistisk skridt, og det var jo rart at få at vide, om ministeren med denne bemyndigelse i § 2 i postloven også ønsker at få lov til at trække samtlige lønmodtagere eller samtlige borgere ind under denne lov.

Gudme: Hr. Hans Lunds indlæg var jo på mange måder en fornuftig og moderat tale, og der var synspunkter i hr. Hans Lunds betragtninger, som jeg tror vi under udvalgsarbejdet udmærket kan tale sammen om. Der var anerkendende ord over for meget inden for banksystemet, men også lidt kritiske ord om forhold, der kunne være grund til at ændre.

En af de ting, hr. Hans Lund i den forbindelse nævnte, var, at en af hovedbankerne efter hr. Hans Lunds mening alt for længe havde administreret statens penge. Hvis det forholder sig sådan, så kan vi da godt være enige om, at det er forkert, at en enkelt bank alene har administreret statens penge. Vi, der også har gøremål inden for det kommunale område, ved da alle, at det er en opgave — sådan ser vi det da ude omkring i de kommunale råd — for kommunalbestyrelserne at sørge for, at man fordeler opgaverne blandt de pengeinstitutter, der findes i kommunen. Det vil f. eks. sige, at man lader forretningerne i et vist omfang gå igennem sparekassen, i et vist omfang gå igennem én bank, i et vist omfang gå igennem en anden bank. Hvis vi i hvert fald kan få det ud af det lovforslag, der nu foreligger, at vi kan drøfte dette spørgsmål i udvalget og måske kanalisere nogle af statens forretninger gennem nogle banker og nogle sparekasser, så er vi kommet et fornuftigt stykke frem ad vejen.

Ministeren sagde i sin kraftige form, da han skulle til at analysere de indlæg, der var kommet fra oppositionen, at vi havde jo ikke talt om det, det drejede sig om, så der var sådan set ikke noget at svare på. Der-